

ISBN: 978 90 00 39163 9
ISBN: 978 90 00 39164 6 (e-book)
NUR: 283

© 2024 Van Goor
Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum.nl

www.toscamenten.nl
www.geertgratama.nl
www.de-leukste-kinderboeken.com

Tekst: Tosca Menten
Illustraties en vormgeving: Geert Gratama
Foto pagina 192: © Anne van Zantwijk

De verhalen en versjes in dit boek zijn eerder verschenen in diverse uitgaven van Tosca Menten, met uitzondering van het speciaal voor deze verhalenbundel geschreven verhaal 'De reuzenpoffer'.

Inhoud

De reuzenpoffer	5
Maak van een drol een taart!	23
De beuk erin	31
Onze domme meester	45
Het gruwelijke dieet	47
Nummer 13	63
Jane en Janet Vanderbilt	75
De bowlingbal	80
Het huis van Picasso	83
De chocoladetandarts	93
Muizenplakband	117
Bruine bonen	126
De weddenschap	129
Eppo Hødehøde	143
Een briefje voor de ooievaar	149
Weggewaaid staat netjes	156
De wrat	159
Jukka Hakkinen	171
Prins Ferdinand	175
De eigen grot van Oepoepe Pakka	183

De reuzenpoffer

Iedere zomervakantie logeerde Joris vier weken bij oom Poffer in Smikkelen. Oom Poffer was eigenaar van poffertjeskraam De Pure Poffer en poffertjes bakken was zijn lust en zijn leven. Iedere morgen verdween hij zingend in zijn beslagruimte om vers beslag te maken. Dan vloog het meel in het rond, spetterde de melk tegen de muren en als oom Poffer klaar was, leek hij de verschrikkelijke sneeuwman met een koksmuts op.

Terwijl het beslag rees, ruimde hij alle troep weer op en 's middags bakte hij de lekkerste poffertjes van de wereld. Die glommen als goud, roken naar vanille en ontploften als bommetjes in je mond.

Joris mocht er klontjes boter op leggen en poedersuiker overheen strooien en ze helpen rondbrengen. En als alle mensen weer weg waren, kwam het allerleukste.

Oom Poffer pakte zijn hoed met een veer, reed zijn stokoude auto uit de schuur en even later hotsten en botsten ze samen rondjes door Smikkelen. De auto was nog van de opa van oom Poffers opa geweest en had van die bolle lampen en zo'n stoffen dakje. Iedereen keek naar hen om en zwaaide.

'We zijn net de koning,' zei Joris trots.

'Ik ben ook de koning. Van de poffertjes,' zei oom Poffer. 'En jij bent prins Poffer. En mijn koets is nog mooier dan die van de echte koning.'

'Die is anders wel van goud,' zei Joris.

'Daar zit niet eens een motor in,' snoof oom Poffer. 'Zonder paarden komt die koets geen meter vooruit. En onze koets gaat veel harder. Wedden dat de koning daar jaloers op is?'

'Als de koning een keer naar Smikkelen komt, mag hij wel een rondje met ons meerijden,' zei Joris. 'Vind je dat goed?'

‘Dat vind ik geweldig,’ zei oom Poffer. ‘Dan kunnen we als koningen onder elkaar de problemen in zijn land en met mijn poffertjes bespreken.’

‘Heb je dan problemen?’ vroeg Joris.
‘Nee. Alles gaat altijd goed.’

Zo ging dat met Joris en oom Poffer en je snapt wel dat dit goede vakanties waren. Joris’ vader was visser en had een eigen boot, maar Joris wist zeker dat hij later poffertjesbakker zou worden met een eigen kraam. Oom Poffer had hem zelfs al een minifornuisje gegeven met een waxine-lichtje eronder waarop hij minipoffertjes mocht bakken om alvast te oefenen.

‘Als je groot bent, mag je Pure Poffers gaan bakken,’ beloofde oom Poffer.

‘Wanneer ben ik dan groot?’ vroeg Joris ongeduldig.

‘Als je niet meer klein bent,’ zei oom Poffer. ‘Hoe geduldiger je wacht, hoe sneller het zover is.’

Dus bakte Joris zijn minipoffertjes en wachtte geduldig tot hij groot was. En op het vijftiendste Smikkelsmulfeest van Smikkelen was het eindelijk zover en bakte Joris zijn eerste Pure Poffer. En nog voor de koning ook!

Het Smikkelsmulfeest werd elke zomer-vakantie gehouden op het veld voor de

poffertjeskraam. Er was dan kermis, elk restaurant maakte speciale Smikkelsmulfeesthapjes en het was beredruk in Smikkelen. De dag ervoor sjouwden Joris en oom Poffer extra meel, melk en eieren naar de beslagruimte en ’s avonds mochten ze altijd een uurtje gratis in de botsauto’s. De volgende morgen maakte oom Poffer enorme bakken met beslag en de rest van de dag zat de kraam barstensvol smikkelsmullende mensen. Want niemand ging weg van de kermis zonder bij oom Poffer een portie Pure Poffers te hebben gegeten.

Dit jaar bestond het feest precies vijftiend jaar en dat was dus een jubileum. Twee weken voor het grote feest zaten Joris en oom Poffer net hun eerste poffertjes van de dag te eten, toen de burgemeester het terras op kwam rennen. ‘Poffer! Ik heb waanzinnig nieuws!’ zei hij opgewonden.

‘Eerst poffertjes, Burg,’ zei oom Poffer.

Hij bakte een nieuwe portie en de burgemeester viel aan.

‘De koning komt naar Smikkelen!’ smakte hij met volle mond. ‘Hij komt ons Smikkelsmuljubileumfeest openen. Hij had nog een gaatje in zijn agenda en hij is dol op poffertjes. Dus daar hebben we hem mee overgehaald. Hij verheugt zich enorm op jouw Smikkelsmulfeestjubileumpoffers. Die komt hij om elf uur ’s ochtends bij je

eten, meteen na de opening. Je komt in alle kranten, Poffer. En ons stadje ook. Is dat niet geweldig?’

‘Wat is een Smikkelsmulfeestjubileumpoffer?’ vroeg oom Poffer.

‘Eentje zoals de koning nog nooit heeft gegeten,’ zei de burgemeester. ‘Heb je al een idee?’

‘Nee. Ik bak alleen maar Pure Poffers,’ zei oom Poffer.

‘Maar toch niet op ons jubileum? Het is voor de koning. Je moet iets bijzonders bedenken!’

‘Ik zou niet weten wat,’ zei oom Poffer. ‘Kan de koning geen Smikkelsmulfeestkrokadellen eten? Die gaat de snackbar maken. Die zijn hartstikke bijzonder.’

‘De koning wil juist poffertjes, dat heb ik beloofd. We mogen de koning niet teleurstellen.’

‘Nee, Burg. Maar ja.’

Joris keek naar zijn oom. Dit was hun kans! ‘Mag ik wat zeggen? Ik weet iets veel bijzonderders voor de koning,’ zei hij. ‘Hij mag met ons een ritje maken in onze oude auto. Dat is ook een koets, maar veel sneller dan zijn eigen koets. Oom Poffer wil dat heel graag. Omdat ze allebei koning zijn. Dan kunnen ze samen kletsen. Kan de koning dat niet doen?’

De burgemeester keek naar oom Poffer en zijn ogen begonnen te lachen.

‘Is dat zo, Poffer? Ben jij eigenlijk collega van de koning?’

‘Zo’n beetje. Niet echt,’ zei oom Poffer met een rood gezicht.

‘Wel. Dat zeg je altijd,’ zei Joris verontwaardigd.

‘Dan weet ik het goed gemaakt,’ zei de burgemeester opgewekt. ‘Als jij een bijzondere jubileumpoffer maakt, zorg ik voor dat ritje. Beloofd.’ Hij stond op en klopte oom Poffer op zijn schouder. ‘Nu moet het wel, Poffer. Maar het gaat je lukken. Dank je wel, Joris.’

‘Dank u wel, Burg,’ zei Joris overmoedig. ‘We verzinnen wel iets.’

‘Mooi zo. Hier hebben jullie een zak oranje ballonnen. Daar kunnen jullie de kraam mee versieren. En nog bedankt voor de poffertjes.’

En toen ging de burgemeester weg en liet oom Poffer verbouwereerd achter.

Joris was helemaal in de wolken. ‘De koning! Mag ik die poffertjes dan brengen? Moet ik dan “majesteit” zeggen? Zal ik mijn oranje T-shirt aandoen? Ik mag wel meerijden, toch? Wat is er?’

‘Waarom zeg je dat nou van die auto?’ zei oom Poffer.

‘Dat zeg je zelf altijd. Dat je met de koning wil rijden. En ik wil dat ook.’

‘Ja. Maar ik bak alleen maar Pure Poffers,’ zei oom Poffer.

‘Nou en. Dan doen we er iets lekkers op,’ zei Joris.

‘Dat doen we al. Roomboter en poedersuiker. Ik zou niet weten wat anders.’

Joris kon wel duizend dingen bedenken. ‘Hagelslag. Of ijs met slagroom. Of toffees. Of aardbeienjam.’

‘Nee,’ zei oom Poffer.

‘Kippenpootjes. Gehaktballen. Shoarma?’

‘Nee. Nee. Nee.’

‘Je zegt alleen maar nee,’ zei Joris.

‘Omdat die dingen niet bij elkaar passen. Je doet toch ook geen slagroom op gebakken aardappels?’

Dat leek Joris best lekker, maar oom Poffer keek steeds moeilijker.

‘Dan maak je, eh... een andere vorm.’

Bijvoorbeeld een platte,’ verzon Joris.

‘Dan is het een pannenkoek,’ zei oom Poffer.

‘Een supergrote dan.’

‘Poffertjes zijn klein.’

‘Alleen maar omdat die gaatjes waar je ze in bakt klein zijn, hoor,’ zei Joris, die het wel een beetje zat werd. ‘Als je grote gaatjes hebt, worden het grote poffers. Zo groot als een skippybal! Een echte reuzenpoffer! En dan prikken we er een reuzenklont boter op met een rood-wit-blauw vlaggetje. En dan zingen we het volkslied, ik weet de eerste regel. Zullen we dat doen? Alsjeblieft?’

Oom Poffer keek nog steeds moeilijk, maar hij zei gelukkig geen nee meer. Hij zei alleen ook geen ja. Hij zei helemaal niks.

‘Je bent gewoon bang!’ zei Joris. ‘Je durft helemaal niet met de koning in je auto. Omdat je helemaal geen koning bent.’

‘Joris!’ Opeens moest oom Poffer lachen. ‘Je hebt gelijk, jongen. Ik ben bang. Ik bak al mijn hele leven alleen maar Pure Poffers. Ik kan niks anders. Maar een Pure Reuzenpoffer is eigenlijk gewoon een grote poffer. Die durf ik de koning wel aan te bieden. Als het me lukt om zo’n reus te maken, wordt dat onze jubileumpoffer.’

‘En dan maken we ook dat ritje,’ zei Joris blij. ‘Goed bedacht van mij, hè?’

‘Heel goed,’ zei oom Poffer. ‘Dan gaan we maar eens aan de slag.’

Een reuzenpoffer bedenken was gemakkelijker dan er een bakken. Oom Poffer haalde een stapel cakevormpjes en een campingwok tevoorschijn. Hij zette de cakevormpjes op het vuur, goot er beslag in en wachtte tot er een korstje op zat. Toen hij ze omdraaide, zakten ze in elkaar en werden het mislukte pannenkoekjes.

‘Waarom worden ze niet dik?’ vroeg Joris.

‘Er zit te weinig lucht in,’ zei oom Poffer.

‘Daarom staan poffertjes bol. Omdat er lucht in zit. Kijk.’ Hij haalde een ballon

uit het zakje en blies die op. ‘Zo zit een poffertje in elkaar. Een korstje vol met gebakken lucht.’

‘Hoe komt die lucht daar dan in?’ vroeg Joris nieuwsgierig.

‘Door gist.’ Oom Poffer wees op een rij witte doosjes op de planken. ‘Dat zijn schimmeltjes. Die eten meel en maken er lucht van. Gist is het belangrijkste ingrediënt van mijn Pure Poffers. Daarom zijn het van die bommetjes. Ik heb allerlei soorten.’

Onze domme meester

Onze meester kan niks, het is echt een schandaal.

Hij weet niks van lezen en spellen en taal,
hij snapt niks van sommen en niks van verkeer,
weet niks van de aarde en niks van het weer.

Hij weet niks van vroeger en niks van techniek,
niks van de natuur en zelfs niks van muziek.

Altijd maar zeuren en eeuwig die frons:
onze meester weet niks. Hij vraagt alles aan ons.